

[ránccot vájni]

19

Képzelt megmentőtöt könnyebb
megfesteni. a kétségbeesés súlytalan
és levegőtlen nullpontja után nem
kezdődik, de kitart lassan melletted
a környék zöldellése. a gipszszirmok
peremén lógó cérnaszálak mozdulatlanok,
alattuk színes árnyék. harsány a délelőtt,
véletlen partjain a zúgást hallod, lombok
vizes tömljeit. a sűrűben megragadt
nyúlászór, az ecset barázdái, a tapintás
fulladt negatívja. ujjbegyed rajzolatán
nedves a fény, a szikkadt folyómederben
ébredsz, alattad, a festék lepattozott
darabjai között megzörren a ritkás szél.
fellelegzel.

MEZEI GÁBOR

az_árnyak_tömege

borzalmas rend az erdő

a fatörzsek mögött a fekete fény párhuzamosai, egy sávban haladsz a napsütés kétes maradékai között, az átmenetileg ritka levegőben gyengébb közegellenállásban, a sűrűsödő árnyék állófalai mellett, mennyi idő végigérni a lejáratig

mire eltelik, megépiül, a tömör sötétségből, ahogy belépsz, neon percen odafent, eszedbe jut egy rovarnév, az üres mozgólépcsőn, ami ha senki nem látja, az érdeklődés hiányában megakad

elfelejtéd, állsz a peronon, peték a sínek olajos vasán, az erdő bezárt, a kontúrok lazulnak, a zaj, amit a jelenlét keltett, elhal

de előbb fölösleges lesz, nem jön semmi, a padka lötyögő egyenese mentén, lomha bizonytalanság, sötét fény oldódik az utcalámpa szabályos körívéig

ülsz a partján, végig, középen lassan, de állandóan oszló kételtű, se láb, se uszony, se kopoltyú, se tüdő

sóhajtasz, gyalog nekiindulsz

sás_rét

hallani egy országot. a domború öböl csúcsában tompa sistergés, bőrdön növekvő foltok. körmöd alatt könnyű hangfószlány, ezt is hiába gyűjtöd. a súlypont a zsáktó végében, sűrű a part, alágyúrve a víz feszült íve. szélén a hullámok, a hám-ló bőr elvesző félkörei. a rét szeles fodrai alatt víz és föld állórétegei, a felület véletlen rajza. ahol nem pontokban, egyszerre szúr a hőség, süket mélyén, a levegő úszó párahalmi között körvonalaid áznak. de itt, a határon innen csak téged ér el a visszhang, véges horga fordul, beléd akad.

a_víz_helye

bent állsz, valahogy sokáig, a villany már nem ég, kezded a jeges kulcson, a másik az ajtó még folyékony, festett tükrén, tartasz tőle, hogy eljleszted a gerlét odakint meg sem moccan, markod a kilincsen, a rugó majdnem félúton ugrik egyet, szárazon roppan, kint, a gyenge, véletlen gangon a madár felkapja a fejét, csőre repedezett végig, a szabályos szilánk, amit lenyelt, lassan a gyomrába ér nyílik az ajtó, hátadon a meleg pára eltűzött hullámai, milyen lesz a gangon, a vízszintes utcán, máshol, nem tudod, tágul a rés, a gerle szemben veled, el sem lép, megkerülöd, az ajtót bezárod, visszajössz, bezártad-e a lakás sötét nyugalma, látgy savaid a nyelöcsőben, a hangtalanság spiráljai a lépcsőházban, a visszhangok hiánya, a légtér nyegle örvényei húznak fel és le, csigák a kapualjban, egyenletesen fejlődő nád a parkoló autók alatt, a sarkon lassan befördul a sétány, láphoz hasonlítana a bokáig érő nyirkosságban, ha éreznéd a moha aprólékos illatát, a lebegőhínár folytonos, feszített síkját a hideg szembeszél párhuzamos lökései között, ahol majd összefutsz vele, ebben a lehető legrövidebb átmenetiségben, csapás és kavicsút metszetében egyetlen közös pontján, a találkozás hirtelen vagy véges bizonyosságában mire kifordulsz, a parkot fényestre mossa a napszakok átapálva, máshová érkezel, a szikkadó vízfénéken súlyos, fülledt csend az iszap mélyén alvó verebek

Mezei Gábor (Gyöngyös, 1982): költő, a *Műút* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi verseskötete: *natúr öntvény* (Kalligram, 2016).